

Ahogy elképzelem...

Reggel felkelek. Ő mellettem még alszik. A kellemes, hajnali fény utat tör magának a hanyagul összehúzott relaxa közt. Óvatosan kibújok a takaró alól, gondosan ügyelve rá nehogy felébredjen. Kimegyek az előszobába. Bele nézek az álló tükörbe. Látom, hogy a hajam kócos, pizsamám pólóján festékfoltok vannak. A leheletem kellemetlen, a tekintetem (a reggeli kávé hiánya miatt) bamba. De ha most Ő is belenézne ebbe a tükörbe, Ő nem ezt a fiatal hölgyet látná. Nem, szerinte a hajam tökéletesen lenne beállítva, a világ legszebb ruháját hordanám. Ő mindig szépnek lát. Még ilyenkor is. Elhiszem neki, de nem tudok vele azonosulni. Amikor ezt századjára is végig gondolom, mosoly szökik az arcomra. Bele törődöm és bemegyek a konyhába. Felteszem az első adag kávéfőni. Ekkor derekam köré fonódik, kellemesen meleg keze. Közelebb lép és a kócos hajamba puszil. Ez a napom fénypontja. Így kezdődik egy tökéletes nap. Átgondolom, mekkora szerencsém van. Minden reggel mellette kelhetek fel. Vele kezdhetem el a napom.

Késő délután haza érek az egyetemről. Nem szép albérletben lakunk, mégis nagyon otthonos. Ő a konyhában tevékenykedik, amikor belépek az ajtón. Megérezem a vacsora illatát. Ha későn érek, haza Ő csinál vacsorát. Persze ez fordítva is igaz. Néha, ha sikerül korábban haza érnem, megcsinálom a kedvenc ételét. Ilyenkor nagyon örül, és én örülök annak, hogy örül. Mindketten leülünk a konyha asztalhoz, és nyugodtan elfogyasztjuk a vacsorát. Aztán közösen rendet teszünk a konyhánkban. A kedvenc dalainkat hallgatjuk. Szerintem ez is egy módja a minőségi együtt töltött időnek. Ez után bemegyek a kicsi, szűk fürdőszobába. Megnyitom a kád csapját és hagyom, hogy háromnegyedig megteljen a kád. Egy hosszú egyetemi nap után szeretem magam áztatni. Töltök magamnak egy bögre teát, ezzel még kellemesebbé teszem az „én időt”. Ilyenkor átgondolom a napomat. Azt hogy megint egy fél lépéssel közelebb kerülök a céloimhoz. Amikor a víz kihűl, kiszállok a kádból. Bele bújok a pizsamámba, magamra veszem a köntösöm. Belibbenek a szobába. Ő az asztalnál ügyködik. Én lefekszem az ágyunkra, kinyitom az akkori aktuális könyvet, amit olvasok. Már épp bele merülnék a történetbe, amikor Ő mellém bújzik. Teljesen elvonja a figyelmem a könyvről. Nem mintha zavarna, mert nagyon szeretem, amikor mellém fekszik és cirógatja az arcom. Szeretem az estét. Ilyenkor csak Mi vagyunk, ketten. Senki más. Bekuckózunk a szobánkba és egymással törődünk. Meghallgatjuk egymást, elmeséljük egymásnak, kinek hogy telt a napja. Szeretem hallgatni, amikor mesél. Persze vannak rossz napok is, ilyenkor segít nekik elengedni a történeteket, és ez fordítva is így van. Ha már „kiptykáltuk” magunkat, lekapcsolom a villanyt. Visszafekszem mellé. Adok egy 'jó éjt' puszit a homlokára, és egymást ölelve alszunk el.

* Még mindig a kedvenc évszakom a tavasz. Nagyon szeretem a langyos levegőt, ez az igazi „pulcsis” idő. Az ilyen kellemes tavaszi délutánokon elmegyünk sétálni. A város ilyenkor újra éled és minden megtelik színekkel. A parkokban kutyát sétáltató fiatalok, és kis gyermekes családok mulatják az időt. Leülünk egy fa árnyékában lévő padra. Végig nézem a hintázó gyerekeket, a friss szülőket, akik babakocsit tolnak maguk előtt. Ekkor én is eljátszok a gondolattal, hogy egy szépnapon mi is ilyenek leszünk. Friss, fiatal, kissé tudatlan szülők. Szeretem ezt a gondolatot. Látom magam előtt az arcát, amikor elmondom neki, hogy babát várok, várunk. Boldog, nagyon boldog! Örül a hírnek. *

* Fel búgnak a harangok, és én édesapám mellett végig vonulok a sorok között az oltárig. Meseszép ruhában lépdelek felé. Ő most lát először a mai nap. Fülig ér a szája és nekem is

mosoly szökik az arcomra. Elöttem áll az az ember, akivel most összekötöm az életem. A sok nehézség ellenére, amiket együtt vészeltünk át. Magam is meglepődöm ezen, hisz most ténylegesen valóra válik egy álom. Rá nézek a padokban ülő családtagokra. Meghatódottságot tükröz az arcuk. Aztán kizárok mindent, és mindenkit. Csak Ő, a pap és én. Rá pillantok, és mérhetetlen boldogság fog el abban a pillanatban. Nem is figyelem, hogy a pap mit mond, már csak arra leszek figyelmes, hogy kimondom: Igen!*

Kezemben tartom, csodálatos kislányunkat. Gyönyörű kisbaba. Rá nézek, könnyeivel küszködik. Tudom, hogy remek apa lesz belőle. Már a lelegején tudtam, egy percig sem kételkedtem benne. Emlékszem, amikor elmondtam neki a nagy hírt, mennyire örült. Talán soha nem láttam még ennyire boldognak. A kilenc hónap alatt se panaszkodhattam. Mindenben segítségemre volt. Reggelente simogatta a hasam, közben beszélt hozzám. Este ugyan így. Mindig kislányt szeretett volna. Mikor bejelentettem neki hogy lány lesz, alig fért meg a bőrében. Most pedig végig segített nekem, és karjaink közt tarthatunk egy pici csodát. Át adom neki. Egyik kezében tartja, másik kezével a szemét törölgeti. Ők lettek a családom. Imádom ezt az érzést. Ők hozzám, én hozzájuk tartozom. Rájuk nézek, és látom, hogy csodás apa. Úgy tartja, ringatja, mintha soha nem szeretné, elengedi. Könnyek csordulnak végig az arcomon. Ezek örömkönnyek. Oda lép mellém, a mellkasomra fekteti a babánkat és megcsókol. Át ölel. Együtt nézzük, ahogy a kis mellkasa egyenletesen emelkedik, le-fel. Soha nem voltam még ennyire nyugodt. Biztonságban érzem magam.

Minden mérföldkövet együtt élünk meg. Ahogy a gyermekünk megteszi az első lépéseit, ahogy kimondja az első szavait. Egy szóval mindent. Most a konyhában ebédet készítek. Ő bent van a nappaliban és játszik a kicsivel. Hatalmasat kacagnak néha. Persze most jó a kedv, ez nem mindig ilyen. Néha a falra mászom attól, amit csinálnak. Mindketten. A lányom és az apja. Nagyon örülök neki hogy ilyen hatalmas az összhang köztük. Imádom őket. Hálát adok az égieknek, hogy vannak nekem. Ha ők nem lennének, nem tudom, hol tartanék az életemben. De vannak nekem, és boldoggá tesznek. Egyszer csak nagy csend telepszik a nappalira. Ott hagyom a levest, bemegyek. A kanapén fekszenek. Ő egyik lábát lógatva alszik, a mellkasán szuszog a pici. Rájuk teríték egy pokrócot, és puszt nyomok a fejükre.

Persze, ritkán tartunk olyan napokat, amikor csak ketten vagyunk. Csak Ő meg én. Ilyenkor összedobunk egy egyszerű vacsorát, vagy elmegyünk egy étterembe. Havonta legalább egyszer csak ketten töltjük az estét. Vacsorázunk, megnézzük egy filmet és élvezzük az édes semmit tevést. A csend mára már igazi kincs.

Aztán megöregszünk. Ketten, boldogan. A gyerek (ek), felnőtt. Idős korunkra újra egyedül maradtunk abban a családi házban, amit még akkor vásároltunk, amikor befejeztem az egyetemem, és a családalapítás lett az új „projekt”. Reggelente ki ülök a teraszra és végig gondolok mindent. Kezdve a gyerekkorommal, majd a középiskolás éveim, amikor megismerkedtem életem szerelmével. Hiába próbáltak minden áron keresztbe tenni nekünk, mégis együtt öregedtünk meg. A sok rossz ellenére még is elmosolyodom ezeken az emlékeken. Aztán végig gondolom a friss házasságunkat. Mennyire boldogok voltunk. Aztán a várandóságom, és arra, amikor fiatal, esetlen szülők lettünk. De a szüleink mindvégig mellettünk álltak, és támogattak minket, mindenbe. Végig néztem, ahogy az a csodálatos ember, akit megismertem, még csodálatosabb lett. Aki mellettem volt jóban, rosszban.